

วิธีการเรียนภาษาอังกฤษอย่างไรให้ประสบความสำเร็จ

How to be Successful in Learning English

กฤษณา ลิกขมาน *

บทคัดย่อ

ปัจจุบันการใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารกว้างขวางทุกประเภทในโลก ภาษาอังกฤษนับว่ามีความสำคัญในฐานะภาษาที่ใช้เป็นสื่อในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารและความรู้ต่างๆ มากมาย การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อให้สามารถสื่อสารกล่าวคือ เพื่อให้ฟัง พูด อ่าน เขียนได้เข้าใจนั้น จึงเป็นความปรารถนาของผู้เรียนทุกคน

ในการเรียนภาษาอังกฤษ นอกเหนือไปจากการเรียนตัวภาษาหรือวิธีใช้ภาษาแล้วเทคนิควิธีการเรียนภาษาก็เป็นส่วนสำคัญ ในการทำให้การเรียนประสบความสำเร็จ ข้อมูลเกี่ยวกับเทคนิค วิธีการศึกษาภาษาจึงเป็นประโยชน์สำหรับผู้สอน ซึ่งจะเป็นผู้ช่วยให้ผู้เรียนได้ค้นพบวิธีการที่เหมาะสมกับตนเองที่สุด ผู้เรียนจะสามารถนำเทคนิควิธีการอื่นๆ มาประยุกต์ใช้ประกอบการเรียนตัวภาษาโดยตรงได้อย่างไร เพื่อให้การเรียนภาษาอังกฤษประสบความสำเร็จและใช้งานได้ในชีวิตประจำวัน อย่างมีประสิทธิภาพ

Abstract

English communication is extending in every country at the present. English is necessary in behavior of media which goes to data information and knowledge. You can communicate in English which learner can understand for listening, speaking, reading and writing.

In English learning you not only learn the language but also use the method. Besides technique of learning English is also necessary for success. It will be an assistant for learner to find the best way for themselves. The learner will be able to use another method and apply it to learn language directly in developing to be a lifelong learners for success and efficiency.

* อาจารย์ ดร. อาจารย์ประจำหมวดวิชาภาษาและการสื่อสาร ศูนย์วิชาการศึกษาทั่วไป มหาวิทยาลัยศรีปทุม

1. การเรียนภาษาสำคัญอย่างไร

ในช่วงปี ค.ศ. 1980 เป็นต้นมา การวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศในต่างประเทศจะเน้นที่ลักษณะของผู้เรียนและอิทธิพลที่เป็นไปได้ ในกระบวนการที่จะทำให้รู้ภาษา ส่วนวิธีการเรียนการสอนภาษาจะใช้วิธีเน้นผู้เรียน (Learner-centered approach) กล่าวคือ ให้ผู้เรียนกำหนดความต้องการหัวข้อ เนื้อหาที่ต้องการและกำหนดวิธีการเรียนที่ให้ผลต่อตนเองมากที่สุดในการเรียนในห้องเรียน วิธีการเรียนนี้ ผู้เรียนต้องรับผิดชอบตนเองเพิ่มขึ้น อาจารย์จะเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวก (Facilitator) หรือเป็นแหล่งข้อมูล (resource person) ให้เท่านั้น โดยทั่วไปแล้ว นักภาษาศาสตร์ นักวิจัย และครูได้ให้ความสำคัญกับวิธีการเรียนรู้ภาษาและความสามารถในการเรียนรู้ภาษา โดยเชื่อว่าเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ทำให้การเรียนภาษาประสบความสำเร็จมากขึ้น

นอกจากวิธีการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นหลักแล้ว การเรียนด้วยตนเอง (self-instructional learning) ก็ได้เข้ามามีบทบาทสำคัญด้วย การเรียนด้วยตนเองนี้ยังเป็นการเรียนที่นำมาใช้ในห้องเรียนด้วยเนื่องจากเหตุผลดังต่อไปนี้

1.1 การเรียนด้วยตนเอง สอน "วิธีเรียน" ให้ผู้เรียน "เรียนให้เป็น" โดยสอดคล้องกับคุณลักษณะของตนเองพื้นฐานที่ว่าผู้เรียนแต่ละคนมีเอกลักษณ์ของตนเอง มีทัศนคติต่อการเรียนการสอนต่างกันและมีวิธีการเรียนการสอนต่างกันด้วย

1.2 การเรียนเป็นการศึกษาตลอดชีวิต เพราะมีความรู้ใหม่ ๆ เกิดขึ้นเสมอ การเรียนในชั้นเรียนอย่างเดียวหรือหยุดศึกษาเมื่อจบการศึกษาในระบบแล้วจึงไม่เพียงพอ

1.3 การเรียนด้วยตนเองช่วยพัฒนาแรงกระตุ้นภายในตัวผู้เรียน ให้ผู้เรียนตระหนักถึงความต้องการและ

ความจำเป็นที่แท้จริงของตนในการเรียนเรื่องนั้นๆ

1.4 เทคโนโลยีสมัยใหม่ต่างๆ ในปัจจุบัน เช่น วีดิทัศน์ โทรทัศน์ผ่านดาวเทียม เคเบิลทีวี ที่ใช้ภาษาต่างประเทศ ทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าถึงความรู้ต่างๆ โดยการเรียนรู้ ด้วยตนเองได้ตลอดเวลา

1.5 ในการเรียนภาษาต่างประเทศ เป็นความจำเป็นอย่างยิ่งยวดที่จะสอนให้ผู้เรียนเรียนด้วยตนเองหรือรู้ว่าจะเรียนอย่างไร หรือ "เรียนให้เป็น" นั่นเอง เพราะผู้เรียนจะต้องใช้ภาษา ในสถานการณ์ที่เป็นจริง (Dickinson 1987, 18-35)

การใช้ภาษาในชีวิตจริง หมายความว่า ผู้เรียนต้องสามารถใช้ภาษาในลักษณะที่ทำให้การสื่อสารประสบความสำเร็จ ลักษณะของภาษาที่ใช้ในชีวิตจริงที่เด่นชัดคือ ข้อแรก มีลักษณะที่ปรับแก้ได้ตามความถูกต้องหรือสถานการณ์ (negotiable) ไม่ตายตัวเฉพาะประโยคหรือสำนวนที่เรียนมาเท่านั้น สามารถบอกได้ว่าตนเองเข้าใจหรือไม่ ผู้พูดแก้ไขตนเองได้เมื่อพูดผิด ข้อสองคือ ไม่อาจทำนายได้ (unpredictable) เพราะผู้พูดไม่อาจทราบได้ว่าผู้อื่นจะโต้ตอบอย่างไร ผู้พูดต้องใช้ภาษาโต้ตอบกับคู่สนทนาได้โดยสามารถผูกประโยคขึ้นใหม่หรือรู้ว่าจะต้องโต้ตอบอย่างไร การที่จะท่องจำเฉพาะประโยคบางประโยคตายตัวแล้วนำมาใช้ในชีวิตจริงซึ่งไม่ประสบความสำเร็จในการสื่อสาร ข้อที่สาม การมีลักษณะของความต้องการที่จะทราบข้อมูลจากอีกฝ่ายหนึ่ง (information gap)

วิธีการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียน ความสนใจ เรื่องกลวิธีการเรียนการสอน วิธีการเรียนด้วยตนเองแล้วลักษณะของการใช้ภาษาในชีวิตจริงล้วนทำให้กลวิธีการเรียนมีความสำคัญ ในการศึกษาภาษาให้มีประสิทธิภาพ ถ้าผู้เรียนมีความสนใจอย่างจริงจัง มีความตั้งใจจริง

2. สนุกกับการเรียนภาษาอังกฤษ

ในการเรียนภาษาอังกฤษ ท่านเคยทำเช่นนี้

- หรือไม่
- ทองคำ
- ฟังเพลง
- ร้องเพลง
- เมื่อใด
- คุยด้วย
- จัดคำ
- อ่าน
- จัดจำ
- หลายครั้ง
- ดูภาพ
- ฟังข่าว
- FM
- ผู้เรียนส
- ภาษาอังกฤษได้
- ที่บ้านด้วยสื่อ
- ที่เข้าจากจำเ
- จะฝึก
- จะได้
- จะได้
- มาก่อน
- เพิ่มคว
- กับ Free Englis
- คำว่า "Jan
- ที่นี่จะใช้ภาษา
- สำคัญมาก เป็นสิ่ง
- สอนกันได้ด้วย กล
- และมักจะเป็นไป
- เรียนรู้โดยบังเอิญ
- ภาษาควบคู่ไปกับ
- กลวิธีการเรียน
- เขียน ไปพร้อมๆ
- กลวิธีการ
- หรือเทคนิค เช่น

หรือไม่

- ท่องคำศัพท์วันละสิบคำ
- ฟังเพลงและแปลเนื้อเพลง
- ร้องเพลง เพื่อฝึกสำเนียงและการออกเสียง
- เมื่อใดก็ตามที่พบฝรั่งจะต้องพยายามพูด

คุยด้วย

- จัดคำศัพท์ใหม่ๆ ไว้ในสมุด
- อ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษทุกวัน
- จัดจำคำศัพท์ด้วยการฟัง เขียน และพูดซ้ำๆ

หลายครั้ง

- ดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ
- ฟังข่าว ภาษาอังกฤษทุกเช้า คลื่นวิทยุ 105

FM

ผู้เรียนสามารถฝึกฝนและพัฒนาความรู้ทางภาษาอังกฤษได้ด้วยตนเองทั้งที่มหาวิทยาลัย และที่บ้านด้วยสื่อการสอนแนวใหม่แบบ Interactive ที่ไม่ซ้ำซากจำเจในรูปแบบของเกมสนุกสนานสีสัน สดใส

- จะฝึกทั้งการออกเสียงที่ถูกต้อง
- จะได้คำศัพท์จากเกมแสนสนุกหลากหลาย
- จะได้ฝึกไวยากรณ์ในรูปแบบที่ไม่เคยฝึกที่ได้

มาก่อน

- เพิ่มความมั่นใจการใช้ภาษาอังกฤษ ฝึกภาษา กับ Free English.com.

คำว่า "language learning strategies" ซึ่งในที่นี้จะใช้ภาษาไทยว่า "กลวิธีการเรียนภาษา" มีความสำคัญมาก เป็นสิ่งที่สามารถเรียนรู้กันได้ นั่นก็หมายถึงว่า สอนกันได้ด้วย กลวิธีการเรียนภาษาจะมีความยืดหยุ่น และมักจะเป็นไปโดยบังเอิญหรือเจตนา กล่าวคือมิใช่เรียนรู้โดยบังเอิญ ผู้เรียนควรที่จะศึกษาวิธีการเรียนภาษาควบคู่ไปกับการเรียนตัวภาษา ในที่นี้จะกล่าวถึง กลวิธีการเรียนภาษาทั้งสี่ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน ไปพร้อมๆ กัน มิได้แจกแจงออกทีละด้าน

กลวิธีการเรียน หมายถึง กิจกรรมเฉพาะด้าน หรือเทคนิค เช่น การท่องวลีซ้ำๆ ให้จำได้เป็นวิธีการ

ที่ผู้เรียนจะใช้เสมอๆ ในการแก้ปัญหาในการเรียนภาษาของตนเอง กลวิธีการเรียนภาษายังเป็นสิ่งที่ยังบางครั้งสังเกตได้ เช่น การถามคำถามเมื่อได้รับความหมายของคำ หรืออาจจะไม่สามารถสังเกตได้ เช่น การเปรียบเทียบโครงสร้างภาษาอังกฤษกับโครงสร้างภาษาไทยอยู่ในใจ กลวิธีการเรียนภาษาเป็นไปเพื่อแก้ปัญหาในการเรียนภาษา เพื่อให้การเรียนรู้ (acquisition) การเก็บข้อมูล (storage) และการใช้ข้อมูล (use) ง่ายขึ้น กลวิธีการเรียนภาษาอาจจะมีผลต่อการเรียนภาษาโดยตรงหรือโดยอ้อมก็ได้ ผู้เรียนภาษาจะใช้กลวิธีการเรียนภาษาบางอย่างโดยบังเอิญหรือเมื่อใช้กลวิธีนั้นบ่อยๆ เขาก็กลายเป็นการใช้โดยอัตโนมัติได้ กลวิธีการเรียนภาษาเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงแก้ไขได้ (Rubin and Wenden 1987 : 8)

กลวิธีการเรียนโดยทั่วไป หมายถึง กลวิธีหรือวิธีการที่มีส่วนพัฒนาระบบภาษาซึ่งผู้เรียนสร้างขึ้น และมีผลต่อการเรียนโดยตรง กลวิธีที่ประสบความสำเร็จสามารถนำมาใช้กับผู้ที่เรียนอ่อนได้ นั่นคือ สามารถสอนกันได้นั่นเอง ครูสามารถกระตุ้นและสนับสนุนให้ผู้เรียนใช้กลวิธีในการเรียนภาษาได้ ครูควรจะแนะนำกลวิธีการจัดระบบข้อมูลและการเก็บข้อมูลให้กำลังใจผู้เรียนในการตัดสินใจเลือกวิธีใดที่เหมาะสมกับตนเองที่สุด เมื่อได้รับการฝึกฝนอย่างถูกต้องแล้ว ผู้เรียนก็สามารถเป็นผู้ตัดสินใจที่ดีที่สุด กลวิธีใดที่เหมาะสมกับตนเองที่สุด สิ่งที่สำคัญก็คือ ผู้เรียนต้องพัฒนาความสามารถในการประเมินกระบวนการเรียนของตนเอง นักวิจัยด้านกลวิธีการเรียนเห็นว่าเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องให้ผู้เรียนควบคุมวิธีการเรียนรู้ของตนเอง เพื่อจะได้สามารถเรียนรู้ด้วยตนเองนอกห้องเรียนได้

3. จะใช้ "กลวิธี" อย่างไรในการเรียนภาษา

กลวิธีการเรียนภาษาอาจแบ่งออกได้เป็นสองประเภท คือ กลวิธีทางอภิปัญญา (metacognitive strategies) และกลวิธีทางพุทธิพิสัย (cognitive strategies) กลวิธีการเรียนทั้งสองนี้ไม่อาจแยกออก

จากกันมาได้โดยเด็ดขาด O' Malley (O' Malley et al 1983) ได้อธิบายไว้ดังนี้

กลวิธีทางอภิปัญญา หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับกระบวนการทางพุทธิพิสัย และการควบคุมเชิงบริหารในการจัดการกับตัวเอง เช่น การวางแผน การวางจุดเน้นการเรียน การกระตุ้นให้เรียนโดยผู้เรียนตระหนักถึงปัญหาความยากง่ายของการเรียน และการประเมินผลการเรียน

กลวิธีทางพุทธิพิสัย หมายถึง กระบวนการหรือกลวิธีเฉพาะซึ่งผู้เรียนแต่ละคนพยายามที่จะเรียนสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ในการเรียนภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนแต่ละคนอาจจะแก้ปัญหาในการเรียนด้วยวิธีการที่ต่างกัน บางคนอาจต้องการคำอธิบาย กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ในขณะที่บางคนไม่ต้องการ บางคนจำคำศัพท์ใหม่ได้ดีกว่าถ้าเขียนลงไว้ บางคนจำคำศัพท์ได้ดีเพียงแค่อ่านเสียงและรู้ความหมายเท่านั้น

กลวิธีการเรียนทั้งสองมีรายละเอียดในแต่ละประเภทดังต่อไปนี้

3.1 กลวิธีการเรียนภาษาทางอภิปัญญา (meta cognitive strategies) ผู้เรียนอาจใช้วิธีการต่างๆ ดังนี้

Advance organizers เตรียมตัวศึกษาความคิดรวบยอด หรือ หลักภาษาในกิจกรรมทางการเรียนภาษาที่คาดคิดว่าจะเกิดขึ้นล่วงหน้าอย่างกว้างๆ แต่ครอบคลุมทุกด้าน เช่น วิชาจะต้องพูดขอบคุณ ขอโทษ ก็ศึกษาเรื่องนี้ล่วงหน้าไว้

Directed Attention ตั้งใจล่วงหน้าที่จะสนใจกิจกรรมทางภาษาอย่างกว้างๆ และจะไม่สนใจสิ่งที่ทำ

ให้ชั่วคราวซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับการเรียน

Selective Attention ตั้งใจล่วงหน้าที่จะให้ความสนใจเฉพาะบางแง่มุมของ**ตัวป้อนภาษา*** (language input) เช่น ตั้งใจจะสนใจเฉพาะเรื่อง tense ในการเรียนครั้งนี้ หรือให้ความสนใจรายละเอียดในสถานการณ์ซึ่งจะกำหนดลำดับการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับภาษาที่รับเข้าไป

Self-management เข้าใจเงื่อนไขที่ช่วยให้สามารถเรียนภาษา และพยายามสร้างเงื่อนไขนั้นๆ

Advance preparation วางแผนการฝึกฝนส่วนประกอบต่างๆ ทางภาษาที่จำเป็นในการใช้ภาษาในกิจกรรมที่จะเกิดขึ้น

Self-monitoring แก่ใจตนเองในเรื่องการออกเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ การใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ หรือการใช้ระดับภาษาให้เหมาะสมกับบุคคลที่จะพูดด้วย

Delayed production จงใจที่จะยังไม่พูดเพื่อเรียนรู้โดยการฟังให้เข้าใจก่อน

Self-evaluation ตรวจสอบผลการเรียนภาษา วัดความสมบูรณ์และความถูกต้องภายในตนเอง (Rubin and Wenden 1987 : 77)

3.2 กลวิธีการเรียนภาษาทางพุทธิพิสัย (cognitive strategies) Rubin (1987) ได้เสนอกลวิธีการเรียนภาษาทางพุทธิพิสัย โดยจำแนกเป็น กระบวนการรับเอาภาษา กระบวนการเก็บข้อมูล กระบวนการค้นคืน และใช้ภาษา ดังต่อไปนี้

* **ตัวป้อนภาษา** หมายถึง รูปแบบของภาษาที่ผู้เรียนได้รับด้วยการฟังและการอ่าน ตัวป้อนภาษานี้มีความสำคัญในการชี้ให้เห็นถึงกระบวนการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน และทำให้เกิดการกระทำต่อกัน และรวมกันได้ ตัวป้อนภาษาได้แก่ไวยากรณ์ ภาษาหรือเนื้อหาทางภาษาช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจและประยุกต์ใช้ไวยากรณ์ภาษาที่รวมกำหนดค่า โครงสร้างทางภาษา ความสัมพันธ์ของข้อความ การรู้จักภาษาให้เหมาะสมกับบริบททางสังคม และกลวิธีต่างๆ ที่ช่วยให้ผู้เรียนสื่อสารได้โดยจะใช้ไวยากรณ์ภาษาที่รู้หรือรู้จักหลีกเลี่ยงการใช้ไวยากรณ์ภาษาที่ไม่รู้ เป็นต้น (สมิตรา อังวัฒนกุล 2535 : 188)

3.2.1 กระบวนการ (process)

(1) กลวิธีความถูกต้อง (Clarity) เป็นกลวิธีที่ผู้เรียนให้ชัดเจนขึ้นว่าตนเองกำลังสร้างหรือยักผู้เรียนก็อาจจะตรวจ

- ตรวจดูการออกเสียงในภาษา

การยักความถูกต้อง

- ตรวจดูหรือไม่

- ถามเพื่อนในเรื่องกฎเกณฑ์

- ให้คำจำกัด

ของ คำ หรือคำไวยากรณ์ โดยยกตัวอย่าง

- สังเกตโดยดูการเคลื่อนไหว

การตรวจหรือไม่ ยังเป็นประโยชน์ด้วย

(2) กลวิธี (Guessing/induction)

กลวิธีที่ใช้ความรู้ความ

ความคิดรวบยอด

ความหมาย และสัญชาตญาณ (intuition)

ไปได้เพื่อกำหนดวิธีการดังนี้

3.2.1 กระบวนการรับเอาภาษา (getting process)

(1) กลวิธีการทำความเข้าใจและตรวจสอบความถูกต้อง (Clarification and verification strategies) เป็นกลวิธีที่ผู้เรียนใช้ตรวจสอบความถูกต้องหรืออธิบายให้ชัดเจนขึ้นว่าตนเข้าใจภาษาที่เรียนแค่ไหนในกระบวนการสร้างหรือย้ำความถูกต้องของกฎเกณฑ์ทางภาษา ผู้เรียนก็อาจจะตรวจสอบความถูกต้องตรงนี้ได้เช่น

- ตรวจสอบว่าความเข้าใจกฎไวยากรณ์หรือการออกเสียงในภาษานั้นถูกต้องหรือไม่ ถ้าถูกแล้วก็เป็นการย้ำความถูกต้องอีกครั้งหนึ่ง

- ตรวจสอบว่า คำ วลี หรือประโยคที่ใช้ถูกต้องหรือไม่

- ถามเพื่อความชัดเจนหรือย้ำว่าถูกต้องหรือไม่ในเรื่องกฎเกณฑ์การสื่อสารในภาษาที่พยายามเรียนนั้น

- ให้คำจำกัดความหรือขยายคำจำกัดความของ คำ หรือความคิดรวบยอด หรือประเด็นทางไวยากรณ์ โดยการใช้อีกสารอ้างอิงในภาษาที่สอง

- ขอให้พูดซ้ำ ถอดความ อธิบาย หรือยกตัวอย่าง

- สังเกตการออกเสียงของครูหรือเจ้าของภาษา โดยการเคลื่อนไหวปาก

การตรวจสอบว่าสิ่งที่ตนเองเข้าใจนั้นถูกต้องหรือไม่ ยังเป็นประโยชน์ต่อการเก็บข้อมูลทางภาษาอีกด้วย

(2) กลวิธีการเดาและการอนุมานอย่างอุปมา (Guessing/inductive inferencing strategies) เป็นกลวิธีที่ใช้ความรู้ทางภาษาที่มีอยู่เดิม หรือความรู้ที่เป็นความคิดรวบยอดมาคาดเดาเกี่ยวกับรูปแบบภาษา ความหมาย และความตั้งใจของผู้พูด โดยอาจจะใช้สัญชาตญาณ (intuition) จากแหล่งข้อมูลทุกอย่างที่เป็นไปได้เพื่อกำหนดความตั้งใจของผู้พูด โดยอาจจะใช้วิธีการดังนี้

- ใช้ความรู้ในภาษาแม่ของตน หรือความรู้ในภาษาที่สองที่ผู้เรียนรู้อยู่เดิมมาช่วยทำความเข้าใจ

- ใช้ความรู้เกี่ยวกับโลก วัฒนธรรม กระบวนการสื่อสาร เพื่อสรุปความหมายหรือคาดการณ์ ผลที่จะออกมา เช่น รู้ว่าผู้พูดเป็นใคร การสื่อสารเกิดขึ้นที่ใด มีประวัติความเป็นมาของการสื่อสารระหว่างบุคคลสองฝ่ายนั้นอย่างไร ระดับภาษาที่ใช้เป็นอย่างไร เป็นทางการหรือเป็นกันเอง และข้อมูลอื่นๆ เกี่ยวกับการสื่อสารระหว่างบุคคล

- เชื่อมโยงข้อมูลหรือความรู้ใหม่กับการออกท่าทาง เช่น เรียนรู้ศัพท์คำว่า bow หมายถึง การโค้งคำนับ ก็ฝึกแสดงท่าการคำนับจริงๆ

- แยกแยะตัวแนะ (clues) ที่เกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้องในการกำหนดความหมาย

การจำกัดการอนุมานให้แคบลงนี้ผู้เรียนอาจจะใช้ความสัมพันธ์ระหว่างคำ และโครงสร้างเข้าช่วยตีความในการตั้งสมมติฐาน ผู้เรียนต้องรู้ว่าคำอะไรสำคัญในประโยค วลี หรือพยางค์หนึ่งๆ และไม่สนใจสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้อง ผู้เรียนอาจใช้ความรู้ในภาษาแม่เป็นพื้นฐานในการทำความเข้าใจหรือใช้ภาษาที่เรียน แต่ต้องรูว่าเป็นข้อจำกัดเพราะในภาษาแม่อาจจะแตกต่างกับภาษาที่เรียนก็ได้

(3) กลวิธีการให้เหตุผลอย่างนิรนัย (Deductive reasoning strategies) กลวิธีการให้เหตุผลอย่างนิรนัยเป็นการแก้ปัญหาซึ่งผู้เรียน มองหา และใช้กฎทั่วไปในการใช้ภาษา ผู้เรียนใช้ความรู้ทางภาษาและความคิดรวบยอดที่มีอยู่เดิมมากำหนดสมมติฐานเฉพาะอย่างเกี่ยวกับรูปแบบของภาษา ความหมายและความตั้งใจของผู้พูด ความแตกต่างระหว่างกลวิธีการให้เหตุผลแบบอุปนัย (inductive reasoning strategies) กับวิธีการให้เหตุผลแบบนิรนัย (deductive reasoning strategies) ก็คือ การใช้กลวิธีการให้เหตุผลแบบอุปนัยผู้เรียนค้นหาความหมายเฉพาะหรือกฎเฉพาะ ส่วนการใช้กลวิธีการให้เหตุผลแบบนิรนัยผู้เรียนค้นหา

ความหมายทั่วไปหรือกฎทั่วไป

กลวิธีการให้เหตุผลแบบนิรนัยและกลวิธีการให้เหตุผลแบบอุปนัย ยังเกี่ยวข้องกับวิธีการเรียนแบบอุปนัยและนิรนัยอีกด้วยดังต่อไปนี้

การเรียนแบบอุปนัย (inductive learning) หมายถึง การเรียนที่ไม่สอบกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์หรือกฎอื่นๆ ตรงๆ แต่ให้ค้นพบ หรือสรุปจากประสบการณ์การใช้ภาษา การเรียนเน้นใช้ภาษา มากกว่าการเรียนรู้ข้อมูลเกี่ยวกับภาษาหรือกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์

การเรียนแบบนิรนัย (deductive learning) การเรียนที่เน้นกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์และให้ข้อมูลเฉพาะเกี่ยวกับภาษา แล้วนำกฎเกณฑ์นั้นมาปรับใช้กับการใช้ภาษาในชีวิตจริง การเรียนเน้นที่การศึกษากฎเกณฑ์ทางภาษา

กลวิธีการให้เหตุผลอย่างนิรนัย เป็นการค้นหาโครงสร้าง และการจัดระบบที่มีความหมายต่อผู้เรียน เพื่อที่จะได้มาหรือเก็บข้อมูลอย่างเป็นระบบและสามารถนำมาใช้ได้ ด้วยกระบวนการทางตรรกะ เช่น การเทียบเคียง (analogy) การวิเคราะห์ (analysis) การสังเคราะห์ (synthesis) แต่ในขณะเดียวกัน ผู้เรียนก็ต้องให้ความสนใจขอยกเว้น ข้อจำกัด หรือข้อห้ามของกฎหรือโครงสร้างที่ใช้ ดังรายละเอียด เช่น

- สรุปกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ หรือการสร้างคำ โดยการเทียบเคียง
- ค้นหากฎทั่วไปและขอยกเว้นในการใช้ภาษาไวยากรณ์ การสร้างคำ การออกเสียง
- สังเคราะห์ความเข้าใจระบบภาษาคือวิเคราะห์แยกแยะได้ และนำไปใช้ได้
- ใช้ความรู้เกี่ยวกับข้ออื่นๆ มาช่วยทำความเข้าใจความหมายโดยรวม เช่น หัวข้อเรื่องที่กำลังอ่านนั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับการตกแต่งบ้าน ก็ใช้ความรู้ที่มีเกี่ยวกับเรื่องนั้นมาช่วยทำความเข้าใจศัพท์และเนื้อเรื่อง

(4) กลวิธีการหาข้อมูลจากแหล่งข้อมูลต่างๆ (Resourcing strategies)

- ใช้เอกสารอ้างอิงภาษาต่างประเทศ เช่น พจนานุกรม รวมคำศัพท์ ตำราต่างๆ
- ถามผู้รู้ เช่น ครูหรือเจ้าของภาษา

3.2.2 กระบวนการเก็บข้อมูล (Storing Process)

กระบวนการจำ (Memorization strategies)

- เชื่อมโยง หรือจัดกลุ่มคำหรือวลี ที่จัดอยู่ในกลุ่มเดียวกัน หรือไปในทางเดียวกัน เสียง ความหมายภาพ การได้ยิน กิริยาท่าทาง กลิ่น รส สัมผัส เช่น ว่าด้วยเรื่อง ผม อาจจะมีคำศัพท์เกี่ยวกับทรงผม การตัด การย้อม

- ใช้คำสำคัญในการจำ โดยเทียบเสียงกับคำที่คุ้นในภาษาแม่ หรือสร้างภาพเกี่ยวกับคำใหม่

- ใช้เครื่องมือ หรือเทคนิคช่วยจำ เช่น การใช้กระดาษการ์ดจดศัพท์เป็นหมวดหมู่ จดรายการคำศัพท์เฉพาะตัว คำศัพท์เป็นคำๆ และคำศัพท์ในบริบท เช่น ในประโยค หรือเทคนิควิธีการจดบันทึกอื่นๆ เช่น จดคำที่ไม่รู้ไว้ในกระเป๋าช้าย พอจำได้ก็ย้ายมาไว้ในที่กระเป๋าชว

- ให้ความสนใจละเอียดเฉพาะด้าน เฉพาะเรื่อง

- จัดคำหรือข้อความที่ต้องการจำไว้ในบริบทเพื่อสะดวกในการเก็บ

- ใช้ภาพพจน์ในการจำ

3.2.3 กระบวนการค้นคืนและใช้ภาษา (Retrieval and Using Process)

(1) การฝึกฝน (Practicing strategies) การฝึกฝนเน้นที่ความถูกต้องของการใช้ภาษา (accuracy)

- ทำซ้ำ เช่น พูดซ้ำ เขียนซ้ำ หลายๆ ครั้ง
- ซ้อม แสดงบท ฝึกในสถานการณ์สมมติ

- ทดลอง
- ประยุกต์ใช้กับประโยคที่แสดงถึง
- เรียนแน
- ถึงการจำจำนวนดี
- ฝึกถาม
- ถามคนอื่น
- พยายาม
- โทรทัศน์ ตำรา หนังสือต่างประเทศ
- พูดกับ
- ฝึกพูด

(2) กลวิธี (strategies) กลวิธีสังเกตข้อผิดพลาด (error) สังเกตว่าตนได้รับรับ "สาร" ดีความทำอะไร กลวิธี การที่ผสมผสานระหว่างพุทธิพิสัย เช่น

- ระบุปัญหา
- อย่างไร
- กำหนด
- แก้ไขข้อ
- ทั้งสามวิธี

เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ (formation) หรือการตัดสินใจว่าจะทำอะไร เป็นกลวิธีทางอภิปรายจัดการตนเอง

(3) กลวิธี เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียน

- ทดลองใช้คำ หรือวลี ในประโยคใหม่
- ประยุกต์ใช้กฎอย่างจริงจัง เช่น รู้ว่า to be going to ใช้กับอนาคตอันใกล้ได้ ก็พยายามสร้างประโยคที่แสดงถึงอนาคตอันใกล้

- เลียนแบบ การออกเสียงสำนวนครอบครัวกลุ่ม ถึงการจำสำนวนดี ๆ ไพเราะ ๆ ไปใช้อีกด้วย

- ฝึกถามตอบกับตัวเอง โดยใช้คำถามที่อยากถามคนอื่น

- พยายามเรียนรู้จากสื่อต่างๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ ตำรา หนังสือพิมพ์ วีดีทัศน์ ภาพยนตร์ภาษาต่างประเทศ

- พูดกับตัวเองเป็นภาษาอังกฤษ
- ฝึกพูดหรือทำซ้ำๆ ให้คล่อง

(2) กลวิธีการกระตุ้นการเรียนรู้ (Monitoring strategies) กลวิธีนี้เน้นที่ผู้เรียน ผู้เรียนพยายามสังเกตข้อผิดพลาด (errors) ทั้งในทางภาษาและการสื่อสาร สังเกตว่าตนได้รับ "สาร" (message) อย่างไร ผู้ได้รับ "สาร" ดีความอย่างไร และผู้เรียนตัดสินใจว่าจะทำอย่างไร กลวิธีการกระตุ้นการเรียนรู้เป็นกระบวนการที่ผสมผสานระหว่างกลวิธีทางอภิปัญญาและกลวิธีทางพุทธิพิสัย เช่น วิธีการต่อไปนี้

- ระบุนิยาม รู้ว่าตัวเองมีปัญหาในการใช้ภาษาอย่างไร
- กำหนดทางแก้ปัญหา
- แก้ไขข้อผิดพลาดของตนเอง

ทั้งสามวิธีนี้เป็นกลวิธีทางพุทธิพิสัย เพราะเกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ การเปลี่ยนรูปประโยค (transformation) หรือการวิเคราะห์เอกสารการเรียนรู้ แต่การตัดสินใจว่าจะทำอะไร หรือการประเมินค่าการกระทำ เป็นกลวิธีทางอภิปัญญาเพราะเกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการตนเอง

(3) กลวิธีทางสังคม (Social Strategies) เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนเกี่ยวข้องด้วยซึ่งช่วยเปิดโอกาสให้

ได้รับรู้ภาษามากขึ้น และได้ฝึกฝนการใช้ภาษามากขึ้นด้วย เป็นการที่ผู้เรียนอยู่ในสภาพแวดล้อมที่สามารถฝึกหัดภาษาได้นั่นเอง เช่น การเข้ากลุ่มและทำเป็นว่าเข้าใจที่เขาพูดกัน ฟังพาเพื่อนให้ช่วย (Wong-Fillmore อ้างใน Rubin and Wenden 1987 : 27)

อย่างไรก็ตามกลวิธีเหล่านี้เป็นเพียงวิธีการเรียนทางอ้อมเท่านั้น Rubin จึงได้เสนอวิธีการเพิ่มเติมคือ

- สร้างโอกาสที่จะฝึกฝนตนเอง โดยเป็นผู้เริ่มการสนทนากับเจ้าของภาษา หรือเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม เช่น งานเลี้ยงต่างๆ ที่ต้องใช้ภาษา
- ฝึกพร้อมกับเพื่อนๆ ขอคำติชม ข้อมูล หรือกิจกรรมเกี่ยวกับภาษา

กลวิธีการเรียนภาษาที่ได้กล่าวมาทั้งหมดนี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น ผู้เรียนอาจจะมีวิธีการเฉพาะตนเองอื่นๆ อีก นอกจากกลวิธีเหล่านี้แล้ว เรายังควรศึกษาลักษณะของผู้เรียนภาษาที่ดี ซึ่งจะมีส่วนช่วยในการเรียนภาษาให้ประสบความสำเร็จมากขึ้นอีกด้วย

4. ผู้เรียนภาษาที่ประสบความสำเร็จ มีคุณสมบัติอย่างไร

นอกจากเราจะเรียนรู้กลวิธีการเรียนภาษาแบบอภิปัญญา และกลวิธีการเรียนภาษาแบบพุทธิพิสัยข้างต้นแล้ว Omaggio ได้เสนอว่าผู้เรียนภาษาที่ประสบความสำเร็จจะต้องมีคุณสมบัติอย่างไร ผู้อ่านจะสามารถตรวจสอบดูว่ามีหรือไม่มีคุณสมบัติข้อใด หากข้อใดยังไม่มีก็อาจพยายามสร้างขึ้น หรือปรับใช้กับตนเอง ผู้เรียนภาษาที่ประสบความสำเร็จควรมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

4.1 การหาวิธีที่เหมาะสมกับตนเอง ผู้เรียนภาษาที่ประสบความสำเร็จรู้วิธีการเรียนแบบใดเหมาะสมและให้ประโยชน์แก่ตนมากที่สุด เช่น บางคนชอบเขียนคำศัพท์ใหม่ๆ แล้วจึงจะจำได้ บางคนไม่ต้องเขียนหรือเห็นตัวอักษร ก็สามารถจำได้ บางคนสามารถฟังและ

ฝึกพูดในชั้นเรียนได้เลย บางคนต้องกลับไปทบทวนและคิดแล้วจึงจะเข้าใจ ไม่จำเป็นที่ว่าผู้เรียนที่ไม่ค่อยชอบแสดงออกในชั้นเรียนจะเป็นผู้เรียนทางภาษาที่ไม่ได้เรื่องเสมอไป เมื่อกลับไปทบทวนแล้ว บางคนก็สามารถทำได้

Theodore Rogers ได้สรุปวิธีการสอนและการเรียนไว้ในเอกสารรายงานเรื่อง "After Methods. What?" ในการประชุมเรื่อง "Languages Teaching Methodologies in the Nineties" ณ ประเทศสิงคโปร์ เกี่ยวกับการเรียนการสอนไว้ดังนี้

วิธีการสอน

ครูแต่ละคนมีวิธีการสอนที่ต่างกัน หรืออาจจะใช้หลายๆ วิธีผสมผสานกันดังวิธีการสอนต่างๆ ต่อไปนี้

Discussion Method เน้นที่การอภิปรายถกเถียงในชั้นเรียน

Information Method เน้นที่การให้ข้อมูล เช่น การบรรยาย

Coaching Method เน้นที่การแนะนำ ฝึกฝน

Self-Discovery Method เน้นที่การให้ค้นพบด้วยตนเอง

ครูจะมีบทบาทต่างๆ กันคือ เป็น

- ผู้จัดหาข้อมูลและผู้ฝึกทักษะ
- บุคคลที่น่าสนใจ มีความรู้และข้อมูลเต็มเปี่ยม
- ผู้อำนวยการความสะอาดที่ใส่ใจต่อนักเรียน
- นักปราชญ์

วิธีการเรียน

ผู้เรียนแต่ละคนก็มีวิธีการเรียนที่ต่างกัน เช่น หรือบางคนอาจจะใช้หลายๆ วิธีผสมผสานกันวิธีการเรียนที่ Rogers สรุปได้คือ

Reflective Observation (Watching) เรียนรู้โดยการสังเกต การเฝ้าดู

Abstract Conceptualization (Thinking) เรียนรู้จากการคิดเป็นนามธรรม

Active Experimentation (Doing) เรียนโดยการทดลองอย่างเอาจริงเอาจัง

Concrete Experience (Feeling) เรียนโดยสัมผัสกับประสบการณ์ตรง

วิธีการเรียนเหล่านี้จะแสดงออกเป็นวิธีการเรียนต่างๆ ในขณะที่เรียนดังนี้

- ฉันชอบจัดการกับความรู้สึก
- ฉันชอบเฝ้าดูและเรียน
- ฉันชอบคิดเกี่ยวกับประเด็นต่างๆ
- ฉันชอบฝึกปฏิบัติ

จะเห็นได้ว่ามีวิธีการเรียนการสอนหลายแบบต่างกัน ลองพิจารณาดูว่าเราเป็นผู้เรียนแบบใดหรือผสมผสานกันระหว่างหลายๆ แบบ ผู้เรียนบางคนอาจไม่ชอบมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางภาษาในชั้นเรียนแต่ใช้วิธีการสังเกต เฝ้าดู และกลับไปฝึกเอง บางคนอาจชอบการฝึกปฏิบัติต่างๆ ครูมาบรรยายให้ฟังก็ไม่ชอบ ผู้เรียนภาษาที่ประสบความสำเร็จ แม้เมื่ออยู่ในสถานการณ์การเรียนภาษาที่ตนไม่ชอบ ก็สามารถปรับให้เข้ากับความต้องการเฉพาะตนได้ แต่ผู้เรียนภาษาที่อ่อนจะไม่เข้าใจว่าตนเองมีปัญหาในการเรียนภาษาอย่างไร ไม่ค่อยปรับตัวไม่สามารถจัดระบบความรู้ที่ได้รับได้

4.2 การใช้วิธีการเชิงรุกในการเรียนภาษา ผู้เรียนภาษาที่ประสบความสำเร็จ จะเกี่ยวข้องในกระบวนการเรียนรู้ภาษาอย่างกระตือรือร้น กำหนดวัตถุประสงค์ในการเรียนและพยายามหาโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาอยู่เสมอ ไม่ว่าจะกับเจ้าของภาษาหรือในโอกาสใดก็ตามที่เป็นไปได้ นอกจากนี้ยังไวต่อความหมายแฝงและความหมายทางสังคม ผู้เรียนภาษาที่อ่อนจะฝากความหวังไว้กับผู้สอนทั้งหมดและ

มีทัศนคติแบบเฉย

4.3 การ

สำเร็จยอมรับว่าต ย่อมที่จะให้คนอื่น ใช้ทุกวิธีการที่มี

- การพู ผู้เรียนไม่รู้จัก ได wear to see bet

- ใช้คำ stuff, thing แทน me that stuff?

- เที่ยบ

ภาษาหนึ่ง โดยอา คำว่า brother ใน ภาษาเยอรมัน

- การใช้

4.4 การ

ความสำเร็จต้องรู้ ภาพและสรุปควา มีเหตุผล รวมทั้ง เช่น บริษัท สด นักสืบ พยายาม ลองถูกหรือบางค

4.5 การ

พร้อมๆ กับเนื้อ จะค้นหาโครงสร้าง กฎเกณฑ์ของภา เนื่องว่ามีความ

4.6 การ

ผู้เรียนภาษาที่ป ระบบการอ้างอิง พยายามคิดเป็น ว่านี่คือ table

มีทัศนคติแบบเฉย ๆ ไม่ได้ร่นไม่เป็นฝ่ายเริ่ม (passive)

4.3 การกล้าเสี่ยง ผู้เรียนภาษาที่ประสบความสำเร็จยอมรับว่าตนเองเป็นเด็กหัดเดินในการเรียนภาษายอมรับที่จะให้คนอื่นมองดูว่าตลก เช่น เพื่อที่จะสื่อสารให้ได้ใช้ทุกวิธีการที่มีเพื่อสื่อสาร อาจจะใช้วิธีการต่อไปนี้

- การพูดอ้อม โดยอธิบายลักษณะของสิ่งที่ผู้เรียนไม่รู้จักร โดยใช้สำนวน เช่น something you wear to see better เมื่อต้องการพูดถึงคำว่า glasses

- ใช้คำประเภทที่ครอบคลุมกว้างๆ เช่น คำว่า stuff, thing แทนคำศัพท์ที่ไม่รู้จัก เช่น Can you get me that stuff?

- เปรียบคำที่มีรูปและความหมายเหมือนกับอีกภาษาหนึ่ง โดยอาจจะมียากศัพท์มาจากคำเดียวกัน เช่น คำว่า brother ในภาษาอังกฤษ และคำว่า Bruder ในภาษาเยอรมัน

- การใช้ท่าทางประกอบ หรือสร้างคำขึ้นมาใหม่

4.4 การเป็นผู้เดาที่ดี ผู้เรียนภาษาที่ประสบความสำเร็จต้องรู้จักใช้ตัวแนะ (clues) อย่างมีประสิทธิภาพและสรุปความได้อย่างถูกต้อง เป็นไปได้ และมีเหตุผล รวมทั้งสามารถใช้ตัวแนะรูปแบบต่างๆ ได้ เช่น บริบท สถานการณ์ คำอธิบาย ต้องทำตัวเป็นนักสืบ พยายามหาตัวแนะที่จะชี้คำตอบ กล้าลองผิดลองถูกหรือบางครั้งใช้การแปลช่วยเพื่อหาความหมาย

4.5 การพร้อมที่จะสังเกตรูปแบบของภาษาไปพร้อมๆ กับเนื้อหา ผู้เรียนภาษาที่ประสบผลสำเร็จมักจะค้นหาโครงสร้างทางภาษา และความสัมพันธ์ทางกฎเกณฑ์ของภาษา และโครงสร้างลึกของข้อความต่อเนื่องว่ามีความเกี่ยวพันกันอย่างไร

4.6 การพยายามคิดเป็นภาษานั้นให้เร็วที่สุด ผู้เรียนภาษาที่ประสบความสำเร็จต้องพยายามพัฒนาระบบการอ้างอิงภาษานั้นเอง แยกจากภาษาแม่ และพยายามคิดเป็นภาษานั้นให้เร็วที่สุด เช่น เห็นโต๊ะ ก็รู้ว่านี่คือ table ไม่จำเป็นต้องแปลจากไทยไปอังกฤษ

นอกจากนี้ผู้เรียนยังต้องเรียนรู้จากข้อผิดพลาดของตนเอง และจัดความรู้ที่ได้รับให้เป็นระบบ

4.7 การมีความอดทน และกล้าแสดงออก ผู้เรียนภาษาที่ประสบความสำเร็จต้องมีความอดทน และกล้าแสดงออกรวมทั้งต้องพยายามเอาชนะความรู้สึกท้อถอยของตนเองด้วย

5. กลวิธีในการจัดระบบและสรุปประเด็นตามระบบความคิดของตน

เพื่อให้เกิดความรวดเร็วในการเขียนบันทึกและใช้บันทึกนั้นทบทวนความจำ และความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาสาระของการบรรยายนั้นๆ ในเรื่องของขั้นตอนการคิดทำความเข้าใจและสรุปประเด็นนี้ David Nunan (1989) ได้แยกทักษะย่อย ๆ ที่เกิดขึ้นในสมองของนักศึกษาไว้ดังนี้

- การระบุหัวข้อของคำบรรยาย และตามพัฒนาการของหัวข้อนั้น

- การหาความสัมพันธ์ระหว่างประโยค (ตัวอย่างเช่น การกล่าวโดยรวม การตั้งสมมติฐาน รายละเอียดสนับสนุนความคิดหลัก การยกตัวอย่าง)

- การรู้หน้าที่ของคำหรือสำนวนเชื่อมข้อความต่าง ๆ

- การหาความสัมพันธ์ของใจความต่าง ๆ (ตัวอย่างเช่น ใจความขัดแย้งกันเป็นเหตุผลกัน คล้อยตามกัน)

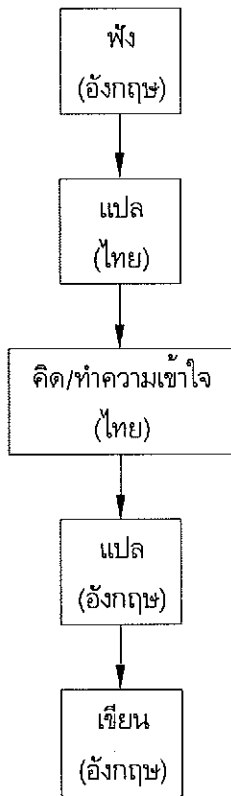
- การรู้จักคำศัพท์ต่าง ๆ ซึ่งสัมพันธ์กับหัวข้อหรือเนื้อเรื่อง

- การเดาความหมายของคำศัพท์จากข้อความใกล้เคียง

- การรู้หน้าที่ของความหนักเบาของเสียง การเว้นจังหวะ การเน้นเสียง

- การจับทัศนคติของผู้บรรยายที่มีต่อเนื้อหาที่บรรยาย

จะเห็นได้ว่าขบวนการที่เกิดขึ้นในสมองของนักศึกษาในขณะฟังคำบรรยายมีขั้นตอนที่ซับซ้อนมากมาย นอกจากนี้ Nunan ยังได้เพิ่มทักษะย่อยอีกหนึ่งทักษะคือ การเชื่อมโยงข้อความที่ได้ยินใหม่ เข้ากับความรู้ดั้งเดิมของคน ซึ่ง Blight (1974) ได้เน้นถึงความสำคัญ ของทักษะย่อยนี้เช่นกันโดยกล่าวว่า สิ่งที่คุณบรรยายพูดจะไม่มี ความหมายเลยหากนักศึกษาไม่สามารถเชื่อมโยงข้อความดังกล่าวกับความคิดที่มีอยู่แล้วโดยการจดบันทึกคำบรรยายภาษาอังกฤษ เมื่อนักศึกษาไทยต้องจดบันทึกคำบรรยายภาษาอังกฤษ ขั้นตอนต่างๆ ของขบวนการเริ่มจากการได้ยินเสียง จนถึงการจดบันทึกในสมุดเพราะฟังคำบรรยายเป็นภาษาอังกฤษมีขั้นตอนดังนี้

ปัญหาที่มักเกิดขึ้นก็คือ นักศึกษาจะจดบันทึกไม่ทันกล่าวคือ ขณะกำลังเขียนในประเด็นหนึ่ง ผู้บรรยายก็พูดต่อไปอีกประเด็นหนึ่งแล้วอาจจะทำให้

ฟังไม่ทันและพลาดไปเลย ในเรื่องนี้ Patricia Dunkel (1988) กล่าวว่าความเชื่อที่ว่าวิธีการจดบันทึกที่จะใช้ได้กับนักศึกษาทุกกลุ่มยังไม่มี การยืนยันได้จาก การวิจัยใด ๆ จึงเป็นเรื่องที่น่าสงสัยว่าการสอนนักศึกษาที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศจดบันทึกด้วยแบบ (model) ที่เป็นสากลที่ใช้ได้กับนักศึกษาทั้งหมดจะเป็น สิ่งที่ถูกต้องหรือไม่

จากประสบการณ์ของผู้เขียนในการไปศึกษา ณ ประเทศนิวซีแลนด์ ซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอน ได้ประสบการณ์โดยสรุปดังนี้

ผู้เขียนต้องเข้าฟังการบรรยายจากอาจารย์หลายท่านแต่ละคนมีแบบฉบับในการบรรยายของตนเอง เมื่อผู้เขียนย้อนกลับมาอ่านทบทวนบันทึกของตน เกี่ยวกับความเข้าใจเนื้อหาของ การบรรยายที่ผ่านมาและ แสดงความเข้าใจ โดยการอธิบายประเด็นสำคัญและ รายละเอียดที่สำคัญของวิชานั้นได้ ขึ้นอยู่กับผู้เรียนจะต้องมีความรู้พื้นฐาน (background knowledge) มาก่อน

สรุป

จะเห็นได้ว่าวิธีการเรียนภาษาและลักษณะของ ผู้เรียนภาษาที่ดีที่ได้กล่าวมาข้างต้นนั้น มีความสำคัญ ในการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นการพยายามเรียนรู้ว่า มีผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จใช้วิธีการอย่างไร ในการ เก็บข้อมูล การจัดการกับข้อมูล การแปลงข้อมูล การจดบันทึกและการนำข้อมูลนั้นมาใช้ประโยชน์ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาควรให้ความสำคัญแก่กลวิธีการเรียนภาษา ในด้านผู้สอนควร จะให้ความสำคัญแก่กลวิธีการเรียนภาษา แนะนำผู้เรียนให้ตระหนักถึงความสำคัญและควรมีการสอน "วิธีการเรียน" อย่างจริงจัง ในแง่ของการศึกษา ค้นคว้าและการวิจัย ควรมีการศึกษาวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในประเทศในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการเรียนว่ามีมากน้อยเพียงไร และนักเรียนไทยมีกลวิธีการเรียนภาษาแบบใดเป็นการเฉพาะบ้าง ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการ

พัฒนาการเรียนก
ในด้านผู้เรียนคว
เหมาะสมกับตนเอง

สุมิตรา อังวัฒนะ
มหา

Bertoldi, Elizabeth
Awa
1988

Blight, A. Dona

Dickinson, Leslie
Press

Dornyci, Zoltan
and

Dunkel, Patricia
perfo

Nunan, David, J
Univ

Oxford, Rebecca
Pearson. Eloise.
1988

Rogers, Theodore
in th
Aniva

Rubin, Joan and
Hall

Wensen, Anita I

พัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย
ในด้านผู้เรียนควรพยายามค้นหาวิธีการเรียนภาษาที่
เหมาะสมกับตนเองมากที่สุด เพื่อช่วยในการเรียนภาษา

ประสบความสำเร็จ โดยที่ผู้เรียนจะต้องพร้อมรับผิดชอบ
ตนเองเพิ่มขึ้น ควบคุมระบบการเรียนของตนเองหรือ
กล่าวในที่สุดก็คือ เรียนภาษาให้เป็นนั่นเอง □

บรรณานุกรม

- สุมิตรา อังวัฒนากุล. การวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2535.
- Bertoldi, Elizabeth. Kollar, Judy, and Ricard, Ellen. "Learning How to Learn English : from Awareness to Action." *ELT Journal* Volume 42/3 July 1988, Oxford University Press, 1988.
- Bligh, A. Donald. *What's the use of lectures? Middle sex*, Penguin Education, 1972.
- Dickinson, Leslie. *Self-Instruction in Language Learning*. Cambridge : Cambridge University Press, 1987.
- Dornyei, Zoltan and Thurrell Sarah, "Teaching Conversational Skills Intensively : Course Content and Rationale," *ELT Journal* Volume 48/1 January 1994, Oxford University Press 1994.
- Dunkel, Patricia, *The content of L 1 และ L 2 students' lecture notes and its relation to test performance*, *Tesol Quarterly* 22 : 2, 1988.
- Nunan, David, *Designing tasks for the communicative classroom*, Cambridge : Cambridge University Press, 1989.
- Oxford, Rebecca L. *Language Learning Strategies*. New York : Newbury House Publishers, 1989.
- Pearson, Eloise. "Learner Strategies and Learner Interviews." *ELT Journal* Volume 42/3 July 1988 Oxford University Press, 1988.
- Rogers, Theodore, "After Methods, What?" Paper presented in "Language Teaching methodologies in the Nineties" RELC Singapore, April 10-14, 1989. Anthology series 24, Sarinee Anivan ed.
- Rubin, Joan and Wenden, Anita. *Lwamer Strategies in Language Learning* New Jersey : Prentice-Hall International. 1987.
- Wensen, Anita *Learner Strategies for Learner Autonomy*. New York : Prentice-Hall 1991.